

K. I. LIN

DIREKTOR

Preveo
Saša Novaković

■ Laguna ■

Naslov originala

K.I.Lynn

THE EXECUTIVE

Copyright © 2019 The Executive by K.I.Lynn

Translation copyright © 2023 za srpsko izdanje, LAGUNA

Za Kendis... koja je otišla a ostaće nezaboravna.

1.

Ajvi

Biće lep dan. Čim izađem na vrata. Osećala sam to duboko u sebi – danas je moj dan.

Ponudiće mi novi posao i konačno ću prestati da radim za kretena ženskaroša. Možda trava nije zelenija tamo gde idem, ali nisam više želela da radim za čoveka bez morala. Okruženje je toksično, umorna sam od odbijanja nepoželjnog udvaranja

Sat me je hipnotisao, nisam skidala pogled s kazaljke. Gledala sam kako kucka naokolo, prolazi cifre, odbrojava minute do mog odlaska. Skočila sam prestravljeno kad je telefon zazvonio. Sve oko mene vratilo se u fokus, brzo sam podigla slušalicu.

„Dobar dan, izvolite. Ja sam Ajvi Preskot, asistentkinja Dantea Kilgora.“ Mrzela sam što moram tako da se javljam na telefon. Nepotrebno opširno, ali tako mi je bilo naloženo.

„Zdravo, Ajvi. Majk Dikon ovde.“ Poznat i dobrodošao glas. Iskren osmeh ozario mi je na lice. „Majk! Kako si?“

„Nije loše. Na kakve te muke Dante danas stavlja? Kako se ponaša prema tebi?“

Razgovor me je izvukao iz zamišljenosti i počela sam da pregledam pristigle imejllove. „Isto kao uvek. Kao da mu dugujem termin među nogama.“

„Nažalost.“

Propratila sam njegove reči potvrdnim mumlanjem. „Šta mogu da uradim za tebe, Majk?“, upitala sam. Bilo je neobično što je Majk lično pozvao umesto da prepusti to svojoj sekretarici

„Moram da otkazem ručak sledeće srede. Dogovorićemo nešto za nedelju-dve.“

Izvukla sam Danteov rokovnik i našla stranicu sa zakazanim sastankom. „Šteta. Zašto me Stefani nije nazvala?“

„Za razliku od drugih direktora. Umem i sam da okrenem broj telefona. Plus, tu je i bonus što čujem tvoj slatki glas.“

„Laskavče. Trudiš se da me oraspoložiš jer će Dante pobesneti.“

Začuh tih smeh. „Da, on ima kratak fitilj.“

Nešto u vezi s tim otkazivanjem bilo mi je sumnjivo i nisam mogla da se ne počešem tamo gde me svrbi. „Mogu li da pitam šta je povod otkazivanju tog ručka? Zakazan je još pre nekoliko meseci.“

„Stvarno ti ništa ne promakne. Da budem iskren, ne sviđa mi se kako Dante vodi posao. Odustao bih od pregovora odavno da nije bilo tebe, a čuo sam u poslednje vreme i razne glasine.“

Trudila sam se da ignorišem deo koji se odnosio na mene. Nije tu bilo romantičnih osećanja, sve je ostalo strogo profesionalno, ali svejedno me je navelo da se zamislim. „Glasine? Stvarno?“

Još smeha. „Nisi uspela da sakriješ radost u glasu, mlado damo.“

„Meni kažeš da sam mlada dama?! To što si četrnaest godina stariji nije tako strašno, znaš.“ Istog trena zalepila sam dlan preko usta, pitajući se da li sam normalna. Flertovanje? Stvarno, Ajvi? Imaš Pitera, zar si to zaboravila?

„Nemoj da me dovodiš u iskušenje“, rekao je Majk, glasom dubljim nego malopre. Gotovo zavodničkim.

Ostala sam bez teksta. „Želim ti prijatan dan, Majk.“

„I ja tebi.“

Spustila sam slušalicu i uzdahnula. Majk je gospodin čovek, pravi džentlmen. Čak i izgledom savršeno odgovara toj predstavi s ponekom sedom. Zgodan, pristojan, učtiv, a ipak nekako nisam mogla odoleti želji da flertujem sa njim.

Možda zato što me je gledao kao ljudsko biće a ne samo kao ono što imam među nogama. Ili me je možda Majk Dikon obarao s nogu. Nisam baš lako padala na muškarce.

„Ajvi, gde su finansijski izveštaji za poslednji kvartal?!“, Dante je doviknuo iz svoje kancelarije.

Došla sam u iskušenje da ga ignorišem, da nastavim svoj posao dok ne primeti da mu je izveštaj pred nosom. S druge strane, znala sam da je dekoncentrisan pripravnicom koja se krila ispod njegovog stola kad sam mu nešto ranije odnela izveštaj.

„Ajvi!“

S uzdahom sam dohvatila laptop i notes.

„Da nije na tvom stolu?“, upitala sam i ušla u njegovu kancelariju.

Zaškiljio je ka meni, a onda spustio pogled na sto i izveštaj. Ni *izvini* ni *hvala*. Samo zahtevi i očekivanja.

„Brojke nisu sjajne“, rekla sam i sela na stolicu preko puta njegovog stola.

„Jebote!“, opsovao je sebi u bradu. „Zašto plaćam tim za prodaju ako ne mogu da sklope nove ugovore?!“

Bila sam u velikom iskušenju da mu odgovorim, ali ugri-
zla sam se za jezik. Nije problem u timu. Oni su dovodi-
li potencijalne klijente. Dante nije bio u stanju da finišira
sklapanje ugovora.

Dante je bio zgodan muškarac, a odvratn čovek. U su-
štini privlačan s tamnosmeđom kosom, vibrantnim plavim
očima i isklesanom vilicom. Voleo je da ima „lični odnos“
s klijentima. Odnosno, to je bilo proseravanje koje im je
servirao zaslepljujući ih šarmantnim osmehom.

Mnogi su bili ulovljeni u mrežu njegovog šarma. Mnogo
ugovora je potpisano.

Nažalost, đokica mu je bio preči od posla. Otkazivao je sa-
stanke i poslovne ručkove da bi kresnuo neku curu sa strane.

Svi ti otkazani sastanci iznedrili su iznervirane ljude koji
nisu želeli da potpišu nove ugovore. U poslednje vreme Dan-
teov ego je preuzeo primat i dopuštao je da zbog toga trpe
odnosi s mušterijama. Bio je šef, na kraju krajeva, i prema
tome mogao je da radi šta hoće.

Brojke su pričale drugu priču, a ovaj miš bio je spreman
da napusti brod iz ne samo jednog razloga.

„Sva sreća, pa nam je ostao *Šendlijer*. S njim potpisujemo
ugovor sledeće nedelje“, rekao je, zatvarajući izveštaj.

„Kad smo kod toga...“, nisam završila rečenicu.

Prosternjao je i zavalio se u naslon stolice. „Šta je sad?“

„Majk Dikon je malopre nazvao i otkazao ručak.“

„Otkazao? Da li je rekao zašto?“

„Traži u svom rasporedu nov datum.“

„Sranje. Nikad nećemo sklopiti taj posao.“ Uzdahnuo je.

Ništa nisam rekla. Nije bilo potrebe da pominjem ono što
znam. Više mi se sviđalo da ga gledam kako kipti. Majk je
izgubio mesece u razgovorima s Danteom. Onda je shvatio da

Dante nikad neće biti u stanju da obezbedi onu vrstu posvećenosti detaljima koju je zahtevala kompanija poput *Šendlijera*.

Gledala sam kalendar i tapkala olovkom po rukohvatu stolice. „*Njulin* dolazi u ponedeljak.“

Dante se uspravio u stolici s odlučnim izrazom lica. „*Njulin* je onaj lanac robnih kuća, je l' tako?“

Klimnula sam glavom. „Ima ih na više od dvesta lokacija i brzo se šire.“

„Ako se njih dočepamo, obezbedićemo posao na duži rok.“ Dobovao je prstima po stolu čitav minut pre nego što me je pogledao. „Kako bi bilo da svратиш do mene za vikend da napravimo ponudu za njih?“

I evo, počinje. „Možemo to da završimo u petak u toku radnog vremena.“

Ignorisao me je i pokušao da zasladi predlog. „Mogu da naručim da nam donesu ručak iz onog italijanskog restorana koji ti se toliko sviđa.“

„Tebi se sviđa *Eduarda* a ne meni“, podsetila sam ga.

Zamahao je rukom. „Svejedno, možemo da naručimo finu večeru.“

„Večeru?“, upitala sam, podigavši obrvu. Nikad ne bih radila s njim preko vikenda, odlazak kod njega kući da i ne pominjem, tako da mi je bilo zabavno da gledam kako se batre. Maltene kao da bi mogao naći nešto na šta bih pristala.

„Ili ručak, a možemo da radimo sve do večere.“ Nacerio se.

„Ne bih rekla.“

„Ma, hajde, Ajvi“, rekao je s podrugljivim osmehom. „Ne možeš mi doveka odolevati.“

„Samo gledaj.“ Bacila sam pogled na sat iza njega i opsovala. „Sranje!“

Pratio je moj pogled. I onda me pogledao. „Nešto nije u redu?“

Skočila sam, uzela notes, laptop i izveštaje. „Imam pregled kod lekara za pola sata“, rekla sam. To s lekarom bila je laž, ali imala sam sastanak koji nisam smela da propustim.

Nabrao je obrve. „Da li si mi to rekla?“

Zakolutala sam očima. Nikad me nije slušao. Kapetan onoga što bi bilo očigledno kad bi se potrudio da malo obrati pažnju. „Još prošlog četvrtka i ovog ponedeljka i juče i opet jutros. Čak sam to zapisala i u tvoj rokovnik.“ Bio bi osuđen na propast bez mene, a nakon pet godina sranja, nisam mogla da se ne osmehnem na tu pomisao.

„Zašto nisi zakazala pregled u terminu posle radnog vremena?“, upitao je, očigledno iznerviran.

„Zato što rade samo do pet.“ Ponekad sam se pitala ume li taj muškarac sam da veže pertle. Godinama sam radila sve za njega, a verovatno se pre mene o njemu starala neka druga žena.

Dante je bio muškarac-dete s tinejdžerskim libidom i odgovarajućim načinom razmišljanja.

„Dobro, razgovaraćemo o vikendu ujutru.“

„Ne, nećemo.“

„Nema razloga da se ponašaš tako odbojno.“

„Onda nemoj da me salećeš i da juriš za mnom.“

„To me motiviše.“

„Bežaću brže.“ Zamahala sam rukom, krenuvši ka vratima. „Vidimo se sutra.“

Čim sam stvari spustila na sto, dohvatila sam jaknu i tašnu i izjurila napolje.

U kolima sam izvukla telefon i videla tri propuštene poruke.

Srećno danas! Možeš ti to! – Piter

Nasmešila sam se telefonu pre nego što sam ga vratila u torbu. S Piterom sam izlazila tek nekoliko nedelja, ali bio je dobar momak i bilo nam je zabavno.

Saobraćaj se kao i uvek razvlačio do bola, našla sam se nekoliko minuta u zaostatku nakon što sam parkirala kola. Za minut-dva puls mi se ubrzao dok sam jurila preko ulice.

Srce mi je tuklo u grudima kad sam ušla u kulu od dvadeset šest spratova Kolumbija centra. Sunce me je zaslepljivao, odbijajući se od ogromnih prozora koji su uokviravali enterijer.

Pet godina sam vredno radila, čekala unapređenje i pristojnu povišicu što je uvek bilo odlagano. Zato što nisam htela da spavam sa šefom. Preskočena da bi bile nagrađene one koju su mu vlažile kitu i unapređeni oni koji su bili deo njegovog muškog čopora.

Promenu sam dugo čekala. Jedno kasno večer, direktor koji misli da bi trebalo da raširim noge za njega i... zvanično bi mi bilo svega preko glave. Odbijanje Dantea prešlo je maltene u igru posle svih ovih godina, ali nisam se više osećala bezbedno posle radnog vremena u kasne sate.

Usluge konsolidovanja podataka (UKP) bila je kompanija za prikupljanje podataka i klaud usluge s domaćim softverom skrojenim prema klijenteli i slična *Kilgor industrijama*. Razlika je bila u tome što je UKP ozbiljna kompanija dok je *Kilgor* Danteovo dečje igralište.

Na čelu UKP-u bio je Linkoln Devero, mlad i ambiciozan rukovodilac koji je učetvorostručio prihode kompanije za šest godina koliko se nalazio na najvišem položaju.

Bio je ikona pameti i idol izgleda. Otelotvorenje seksi rukovodioca sa savršenom frizuricom, snažnom vilicom i oštrim pogledom. Po meri skrojena odela naglašavala su njegovu snagu.

Možda jesam a možda i nisam krišom potražila njegove fotografije pre prvog razgovora za posao. A možda i malo posle toga. Nije imao *Fejsbuk* nalog ni *Instagram* profil, ali ipak je i dalje svuda bilo njegovih fotografija. Našla sam

članke o uspesima gospodina Deveroa, ali o njegovom privatnom životu malo toga se moglo saznati.

Bio je veoma velikodušan u godišnjim davanjima i donacijama i to ne samo s novcem kompanije već i s onim što je dolazilo iz njegovog džepa. I dalje sam padala u nesvest od toga koliko je sumu izdvojio za *London fondaciju*, dobrotvornu ustanovu koja je pomagala porodicama samoubica. Pored toga, obezbedio je i sto jednogodišnjih stipendija za studente Vašingtonskog univerziteta.

Nisam verovala da je radno mesto njegovog izvršnog asistenta već mesecima otvoreno i da ću uspeti pored stotina kandidata da prođem sve prepreke i stignem do razgovora za posao s njim lično.

Dlanovi su mi se već znojili, srce mi je udaralo u grudima dok sam prolazila kroz predvorje u staklu i mermeru. Bilo je svetlo i prozračno i ispunjeno vrevom užurbanog poslovnog popodneva. U atrijumu i na prvom spratu bilo je radnji i prodavnica.

Cvrkutanje mi je došlo do ušiju. Okrenula sam se i videla dve ptičice kako se jure oko drveća u saksijama.

U žustrom hodu do lifta, zanela sam se ptičicama i nisam gledala kud idem. Krajičkom oko videla sam sivu boju pre nego što sam naletela na mišice i grudi. Udarac me je izbacio iz ravnoteže i gravitacija je uradila svoje.

Budućnost mi je proletela pred očima i videla sam sebe raspostrtu po podu pre nego što me je neko uhvatio i okrenuo kao u savršeno koreografisanom plesnom pokretu. Mada sam bila sigurna da nimalo nisam izgledala elegantno i graciozno.

Trepnula sam razrogačenih očiju na muškarca koji me je uhvatio dok mi je srce tuklo a adrenalin jurio kroz vene.

„Zdravo, lepotice“, rekao je, sklanjajući mi kosu s lica.

„Iz-izvinite.“

Zurila sam, naglo oglupevši, u muškarca koji me je uhvatio. Naletela sam na Linkolna Deveroa.

Mozak mi je doživeo kurcšlus jer me je Linkoln-jebo-te-Devero držao u naručju, a ozbiljne iskrice su letele oko nas. Fotografije su bile nepravedne prema njemu. Momak je bio mnogo zgodniji uživo.

„Nema potrebe da se izvinjavate. Jeste li dobro?“

„Da, hvala vam.“

Bio je lep. Elegantan i kraljevski u besprekornom zagasitosivom odelu. Polako se ispravio i posadio me čvrsto na noge. Onda sam primetila muškarce u njegovom društvu, u isto tako skupim, besprekornim odelima. Osetila sam kako mi vrešina obliva lice.

„Hvala vam mnogo. Još jednom, izvinite“, izvinjavala sam se bez prestanka. Zašto sam baš morala na njega da naletim? Stomak mi se toliko uvio i zgrčio da mi je pripalo muka.

„U redu je“, rekao je, odmerivši me. „Nema krvi.“

„Sva mi se sjurila u lice.“

Nasmejao se. „To je tačno.“

Zavukao je ruku u džep i izvukao posetnicu. Pozajmio je olovku i počeo da piše po poledini. „Ako je potrebno da neko večeras pazi na vas i da prati vaše zdravstveno stanje, nazovite me.“ Namignuo mi je. „Biće mi drago da se uverim da ste dobro i da se navala krvi povukla. Veoma pažljivo ću pratiti odgovarajuće znake.“ Pružio mi je posetnicu. „Moj privatni broj telefona je pozadi.“

Zurila sam u posetnicu, ne obazirući se na to kako mi telom proleću trnci od svakakvih pomisli.

„U redu, želim vam prijatan dan.“

Želim vam prijatan dan. Dobar način da se predstaviš kao kompletni idiot, Ajvi.

Nasmešio mi se onim zaslepljujućim, zavodljivim osmehom od kojih ženama zaklecaju kolena i okrenuo se svojoj sviti.

Gledala sam za njim, pokušavajući da se saberem i ne poklonim pažnju tome što mi je dao svoj broj telefona. Priznajem, bio je to poziv na seks, ali svejedno sam bila patosirana.

Linkoln Devero je stvarno bio bog.

Omamljeno sam krenula ka liftu i gore do Ejmi u kadorskom odeljenju. Prošle smo kroz nekoliko stavki, dala mi je uputstava i savete što mi je sve ušlo na jedno uvo i izašlo na drugo jer mi je pod kožom još uvek sve treperilo od njegovog dodira.

Tek kad me je, nekoliko minuta kasnije, pavela ka njegovoj kancelariji, stvarnost se svalila na mene svom snagom. Odjednom sam bila u rasulu. Već me je odranije hvatala panika od susreta s njim koja se sad uvećala nakon našeg sudara u foajeu i pitanja kakva li će biti njegova reakcija kad me ponovo vidi. Da li će pomisliti da sam idiotkinja koja je napravila budalu od sebe, ili će mu to biti zabavno?

Devojka za stolom ispred njene kancelarije imala je prestrašen pogled, kosa joj je bila razbarušena dok je tražila telefon.

„Gospodine Devero, vaša stranka zakazana za četiri je stigla“, rekla je s cijukom.

Stanje joj je odražavalo potpuni haos, a sudeći po njenom neurednom stolu, bila sam očajnički potrebna na njenom radnom mestu.

Devojka mi je otvorila vrata i hitro se sklonila kao preplašeni miš.

Duboko sam udahнула da se smirim pre nego što sam ušla.

2.

Linkoln

Blagi cvetni miris prethodio je vedroj raspevanosti koja mi je došla do ušiju.

„Dobar dan, gospodine Devero.“

Nešto u načinu na koji je rekla moje ime privuklo mi je pažnju. Kao da joj je i poznato i novo. Okrenuo sam se prema neznanki u svojoj kancelariji i odmah sam sve razumeo. Lepotica koju sam držao u naručju pre dvadesetak minuta stajala je preda mnom. Izgledala je kao greh isporučen na srebrnoj tacni.

Jebote! Vilica mi se stegla. Nadao sam se da ću provesti večer među njenim butinama, a ne da ću joj ponuditi posao. Nedelje su prošle od poslednjeg provoda i sad me je uzbuđivala isto koliko i malopre u prizemlju.

„Gospođica Prestom, pretpostavljam?“

„Preskot, gospodine“, ispravila me je.

Seo sam za sto i nisam se rukovao s njom. Imala je najslasnije obline. Dodirivanje bi dovelo do nečeg mnogo većeg i ozbiljnijeg od pozdravljanja. „Mogu reći da sam iznenađen što vas vidim tu pred sobom. To je daleko od onoga što sam imao na umu kad sam vam dao svoju posetnicu.“

Obrazi su joj se zarumeneli, a oči zazvezdastile. I eto privlačnosti koju sam naslutio.

„Nadam se da ono što se desilo u predvorju neće imati štetne posledice po naš razgovor za posao.“

„Naravno da neće“, rekao sam, pokazavši joj da sedne.

Nisam imao pojma ko je ona. Znao sam samo njeno ime i ono što je pisalo u rezimeu. Ali nakon susreta u hodniku moj đokan bio je veoma zainteresovan da je upozna.

Ajvi Preskot bila je najnovija kandidatkinja za posao i najveća potencijalna nevolja za mene.

Zurio sam u nju. Plave oči širom otvorene, okružene skromnom količinom šminke. Lice uokvireno svilenkastim, smeđim talasima kose koja joj je padala preko ramena. Prsti su me zasvrbeli da opipaju uvojke. Vizija kako se zabijam otpozadi u nju s omotanom kosom oko svoje pesnice bila je opijajuća.

Digao mi se dok sam je gledao kako se vrpolti pred mojim ispitivačkim pogledom. Način na koji je oborila glavu, ružičasti obrazi dok grize jedru donju usnu, rekli su mi da i ja imam recipročno dejstvo na nju.

Počeo sam da se pitam mogu li joj reći da ne odgovara ponuđenom radnom mestu, ali da mogu da je smestim na neko drugo. Da li bi me ošamarila? Ili bi se to rumenilo produbilo i proširilo? Da li bi te lepe plave oči potamnele, nemo me preklinjući?

„Daleko ste dogurali i prema standardima kadrovskog odeljenja dobili biste posao. Međutim, u poslednje vreme tim radnim mestom prodefilovalo je više ljudi nego pokretnim vratima tržnog centra. Umoran sam od asistentkinja koje ne mogu da se izbore s pritiskom koje to radno mesto nosi i koje pobegnu posle nekoliko nedelja.“

„Sasvim razumljivo. Čovek na vašem položaju ima veliki teret na plećima. Potrebna vam je dobra asistentkinja da vam pomogne da ga valjano izbalansirate.“

Bio je to tek predimona-stvar početak razgovora, a njen odgovor na nepostavljeno pitanje već me je impresionirao.

„Nisam lak za saradnju. Imam velike zahteve i velika očekivanja. Kompanija ne bi beležila ovako visok rast u poslednjih nekoliko godina da sam samo sedeo i vežbao mišiće gluteusa. Prema tome, ne treba mi neko ko će mi samo donositi kafu i odgovarati na telefonske pozive. Potrebna mi je desna ruka.“

Tišina se rastegla između nas. Bilo je očigledno na osnovu njenog izraza lica, po načinu na koji je zurila u mene da želi nešto da kaže i da to nešto najverovatnije nema veze s temom našeg razgovora. Očigledno je prvi šok prošao.

Uzdahnuo sam i zavalio se u naslon stolice da bih je pustio da kaže to što ima, pa da idemo dalje. „Recite.“

Trepnula je ka meni. „Molim?“

„Bilo je očigledno da želite nešto da kažete. Recite.“

Lice joj je zasijalo. „Gospodine Devero, ono što ste uradili, vaša velikodušna donacija...“

Digao sam ruku i prekinuo je. „To sada nije važno“, rekao sam a vena na slepoočnici počela je da pulsira. „Nije mi potrebno glancanje poetike mojih dela i uspeha. Postigao sam ih i prema tome upoznat sam s njima.“

„Da, gospodine, apsolutno ste u pravu.“

Izvio sam obrvu. Nije to bio odgovor koji sam očekivao i na koji sam navikao. „Ovo je vaš rezime?“, upitao sam, mašuci papirom ispred nje.

Nabrala je obrve. „D-da?“

„Ili jeste ili nije“, rekao sam kroz stisnute zube. Njena neodlučnost mogla bi biti iritirajuća osobina, isto koliko i njena jebozovnost.

„Pošto je to list papira koji ste podigli sa svog stola, mogu samo da pretpostavim da je to moj rezime“, odgovorila je s više podrugljivosti nego što sam očekivao. „Gospodine.“

„Hm.“ To me je zateklo spuštenog garda. Zaboravio sam da ga je glupača broj osam stavila na moj sto pre nego što je gospođica Preskot ušla.

Istine radi, nisam ga ni pročitao otkako sam ga izvukao iz gomile. Kadrovsko odeljenje se za sve postaralo, uključujući početne razgovore i testiranja. Godinama sam imao sjajnu sekretaricu Amandu, ali preotela mi ju je beba pre godinu dana. Otada su mi slali idiotkinje u seriji i zahtevao sam da imam odlučujuću reč prilikom zapošljavanja asistentkinje.

Gospođica Preskot već me je zaintrigirala i to ne samo kao provod za jedno večer.

Preletevši pogledom po redovima rezimea podsetio sam se zašto se uopšte našla preda mnom – diploma poslovnog koledža, najviše ocene na testu sposobnosti i uz to pet godina radnog iskustva s onim govnohlavcem Danteom Kilgorom. Bio je poznat kao ljigavko koji kreše svaku svoju radnicu koja mu to dozvoli.

A bio je i moj najbolji prijatelj pre nego što smo postali rivali. U poslu sam bio nemilosrdan, bez izuzetaka. Tu nije bilo prijatelja. A to se posebno odnosilo na Dantea.

Spustivši list papira, pogledao sam gospođicu Preskot. „Odakle vam želja da napustite *Kilgor industrije* zarad jednog od njihovih konkurenata?“

„Želim da budem više *aide-de-camp*, ađutant, a ne prepisivačica koja donosi kafu. Želim da radim s onima koji vide moje vrednosti i poštuju moj doprinos.“

„Za to je potrebno vreme.“ Bio sam više impresioniran što je upotrebila termin *aide-de-camp* nego bilo čime drugim.

„Ako za pet godina nije došlo do tranzicije, onda do nje nikad i neće doći. Prema tome, morala sam da odem.

„Želim da pomognem UKP-u da postane apsolutni lider u svojoj oblasti.“

„Da biste do toga stigli biće potrebno vreme. Najmanje šest meseci i donosićete mi kafu.“

„Razumem. Krećem od nule. Uvek ima mnogo toga da se nauči čak i kad je reč o istoj branši.“

Pažljivo sam pratio njene reakcije na moja pitanja. Palo mi je na pamet da su je možda ovamo poslali kao špijuna, ali osetio sam prezir prema *Kilgoru* u svim njenim odgovorima.

„Biću otvoren – jeste li spavali s Danteom?“

Oči su joj se iskolačile. Zinula je. „Zar svi znaju kakav je on?“

To nije bio odgovor kome sam se nadao i počeo je da mi se budi bes. Svakako nisam želeo Danteovu aljkavu bivšu u bilo kom smislu. „Odgovorite na pitanje.“

„Ne, nisam, naravno“, oštro je porekla, čvrstim glasom. Preplavilo me je olakšanje, ali i dalje sam se pitao.

„Šta vas čini jednom od onih retkih ptičica koje su izbegle njegove kandže.“

„Kičma? Želja da živim bez infekcija.“

„Da li zato želite da napustite svog poslodavca?“

„Nije on jedini nepodnošljivi lik tamo, ne želim više da se nosim s njima. Ne bi ni trebalo. Mogu li da budem potpuno iskrena?“, upitala je. Klimnuo sam glavom, a ona je nastavila. „Imam previše samopoštovanja i ne mogu da se unižavam muškarcima koji saleću svoje zaposlene ne vodeći računa ni o njima ni o svojoj kompaniji. To nije mesto za mene i moje talente.“

Nisu me iznenadile njene reči. Znao sam Dantea. A ipak, njen iskreni stav me je zadivio.

„Ne, uopšte ne bi trebalo da bude tako. Ovde o tome nećete morati da brinete“, uveravao sam je, iako nisam bio siguran da ću moći da se držim tog obećanja. No, s druge

strane, nisam bio ni Dante. Ako se nešto desi, desiće se samo ako i ona to bude poželela.

„A zašto? Jesam li pogrešnog pola?“

Oteo mi se osmeh koji nisam mogao da zaustavim. „Nikako nisam gej, ali volim da mislim da imam malo više pristojnosti od onog neandertalca.“

„I bube su pristojnije od Dantea.“

Nisam mogao a da se ne nasmešim ponovo. „Vi ste veoma lepi, a ja nisam svetac, ali imam osećaj da ništa nećete želeti da imate sa mnom jednom kad počnete da radite za mene.“

„Kad počnem da radim za vas?“

Ono što sam rekao izletelo mi je pre nego što sam stigao da razmislim. Uхватила me je spuštenog garda. Svideli su mi se njeni odgovori i pokazala je da ima karaktera.

„Dobili ste posao, radno mesto je vaše.“

„Molim? Tek tako?“, upitala je u čudu.

Odgurnuo sam stolicu i stao pred nju. „Nasmejali ste me, a izgleda da ste i kompetentni za ponuđeni posao. Ne tražim saradnicu za spavaću sobu; za to ima i drugih žena.“ Pružio samo joj ruku. „Probni period od trideset dana. Ako ga prođete, čeka vas povišica. Još trideset dana i još jedna povišica. Nisam lak za saradnju i mnoge nisu stigle do tih šezdeset dana. A one koje jesu bile su izuzetne. Ako se budete rukovali sa mnom, znači da pristajete na ponuđene uslove i daću da se pripremi ugovor.“

Zurila je prvo u mene, pa u moju ispruženu ruku. „Volim izazove“, rekla je i pružila mi ruku.

Trudio sam se da ne mislim koliko je meka. I koliko bi mi prijala omotana oko mog kurca. Koliko bi mi prijala da bude poda mnom.

Svaka moja misao bila je odbačena željom za njom.

„Gospodine Devero?“, upitala je pošto joj nisam puštao ruku.

Nakašljao sam se i pustio je. „Počinjete u ponedjeljak.“

Zaledila se. „Ali to je samo tri dana otkaznog roka.“

„Da li vam je zaista potrebna preporuka čoveka koji vas je gledao samo kao seksualni objekat?“

Tren je ostala tiha, a onda je rekla: „Ne, nije.“

„Dobro. Budite ovde u ponedjeljak u pola osam.“

„U ponedjeljak u pola osam“, ponovila je.

„Večeras će vas kontaktirati neko od naših ljudi u vezi sa ugovorom. Javite se ako budete imali primedbi. Radujem se početku našeg odnosa.“

„Mnogo vam hvala, gospodine. Drago mi je što ću raditi sa vama.“ Osmeh joj je bio iskren i pokušao sam da ga urežem u pamćenje.

Onog momenta kad bude počela da radi za mene, taj osmeh će nestati.

Čim je zatvorila vrata za sobom, otišao sam do mini-bara i sipao dva prsta viskija. Pržio je klizeći niz grlo, ali nije uspeo da ugasi vatru koja je lizala svaki santimetar mog tela i uma.

Godinama nisam osetio takav naboje.

Gospođica Preskot imala je sve što sam tražio od buduće lične asistentkinje i sve što nisam. Trudio sam se da ne mešam posao i zadovoljstvo, ali znao sam da neću biti u stanju da se držim toga s njom u blizini.

Možda nije trebalo da joj ponudim to radno mesto, ali njene kvalifikacije i ličnost nadmašili su sve kandidatkinje s kojima sam razgovarao u poslednja tri meseca. Bio sam umoran od privremenih rešenja i sekretarica koje ne znaju ni dupe same da obrišu a kamoli da donesu pristojnu kafu.

Uz to sam takođe želeo i da se поближе upoznam s Danteovim poslovanjem. To mi je stvarno bilo potrebno.

Bio sam spreman da uništim svakoga ko mi se nađe na putu.

Uzeo sam telefon, otvorio adresar i našao željeni broj. Dvaput je zvonilo pre nego što se javio poznati glas.

„Halo?“

„Markuse, mislim da imamo rešenje“, rekao sam.

Kratka pauza dok je registrovao ono što mu govorim. Nije čak ni pitao zašto ga zovem umesto da pošaljem imejl kako je dogovoreno. „Kakvo?“

„Upravo sam zaposlio njegovu asistentkinju.“

„I nije obavezana ugovorom o zaštiti poverljivih poslovnih podataka?“, upitao je. Čuo sam šuštanje papira u pozadini. Prokletstvo, nisam je to pitao.

„Nisam siguran što se toga tiče, ali Dante je tako pun sebe, siguran sam da misli da nema te žene koja bi ga ostavila i prešla u konkurentsku firmu.“

„Istina. A šta ako je u pitanju nameštaljka?“

„Iako mu ni to ne bi bilo ispod časti, ne verujem da bi se odrekao osobe koja verovatno bolje od njega zna kako mu radi kompanija, čak ni ako bi mu to donelo druge prednosti.“

„Prema onome što sam saznao, rekao bih da bi se ipak upustio u taj rizik.“

„U redu, naći ću način da to proverim.“ Sipao sam još žestokog pića u čašu.

„Kresnućeš je, zar ne?“

„Spreman sam na sve, čak i na to ako bude potrebno.“ Mada, kresnuo bih je svejedno. Sve drugo bilo je kolateralna šteta. „Takvu priliku smo sve vreme čekali.“

„Njegovu asistentkinju?“

„Bilo šta što bi nas uvelo u igru.“ Nagnuo sam čašu i pustio da mi tečnost klizne niz grlo. „Konačno ću Dantea baciti na kolena.“

Završio sam razgovor i ponovo otvorio adresar u potrazi za nekom od devojaka za večernji provod. Bilo mi je potrebno nešto što će mi olakšati muke, a to svakako neće biti moja ruka.

3.

Ajvi

Tri nedelje kasnije

„Trebalo mi izveštaj o greškama poslednjeg ažuriranja softverske dijagnostike zajedno s izveštajima o ugovoru s *Blek spelom*“, rekao je gospodin Devero ne pogledavši me dok je pisao imejl.

Gospodin Devero se nije šalio kad je rekao da nije lako raditi za njega. Harizmatični muškarac koji me je držao u naručju i ponudio mi da provedem večer s njim bio je mnogo drugačiji od gospodina Deveroa, mog šefa.

Možda posao kod Dantea i nije bio tako loš. S druge strane, sviđalo mi se što se gospodin Devero ponaša prema meni kao da sam nešto više od sukunje s mozgom. Doduše, bilo je dana kad se ponašao kao da uopšte nemam mozga.

Silno sam želela da sam muva na zidu svoje bivše kancelarije te prve nedelje posle odlaska. Za konačno *jebi se, Dante* nisam vodila beleške, nije bilo nikoga da ga upućuje na raspored obaveza. Ostavio mi je zajedljivu poruku na govornoj pošti.

„Uvalila si mi ono što se ne uvaljuje zbog beskrupuloznog muškarca koji će te uništiti.“

Bilo je čudno to što je rekao, rastumačila sam poruku kao dokaz njegovog rivalstva s gospodinom Deveroom. Za sve to vreme koliko sam radila s njim, Dante nikad nije rekao lepu reč za gospodina Deveroa. Mislila sam da je ljut na konkurenta a možda i uplašen, jer su njegovi klijenti odlazili u UKP.

Posegla sam rukom ka gomili papira i izvukla izveštaj. „Tu je softverska dijagnostika. Stigla je pre nekoliko minuta. I svi kontakti podrške za *Blek spel*“, rekla sam novom šefu.

Bacio je pogled na izveštaj i onda se ponovo usredsredio na monitor.

„Samo nemoj da pričaš s onim idiotom Dejvidsonom. Treba mi prošli i ovaj mesec.“ Pokazao je na šolju za kafu. „Ovo je prazno.“

„Odmah ću je napuniti.“ Naučila sam na teži način da moram da obiđem oko njegovog stola kad želim da uzmem šolju. Za ono što će zauvek postati poznato kao katastrofalna nesreća s kafom postojala su dva razloga.

Prva greška bila je što sam naručila da je donesu. Prošla je tek prva nedelja i još uvek sam se uhodavala. Samo što sam stavila šolju na njegov sto, uzeo je gutljaj i odmah je vratio.

„Šta je, do kurca, ovo?“, ispljunuo je, usta iskrivljenih od gađenja.

„Izvinite, nešto nije u redu?“

„Ako u kafi ima dovoljno šećera da se ubije slon sa dijabetesom, onda nešto nije u redu.“ Zurio je s gađenjem u šolju. „Šta si to stavila unutra?“

„Naručila sam kafu iz prizemlja.“

Ukočio se i začikljio ka meni. „Imamo aparat za espresso na deset koraka od tebe i instrukcije zalepljene na njemu.“

„Ne znam kako se koristi.“

„Onda nauči! Sklanjaj mi ovo sranje s očiju i donesi mi kafu. Odmah!“

„Da, gospodine.“ *Protegla sam preko stola i dohvatila šolju.*

Još uvek ne znam da li sam je prejako stegla ili se poklopac otvorio kad je uzeo onaj probni, zajedljivi gutljaj, ali crna tečnost se izlila preko celog stola i nakvasila mu rukave sakoa.

„Jebote!“, *opsovao je i skočio, stresajući sako sa sebe.*

„O, bože! Žao mi je, gospodine.“

„Izvinjenje nije opravdanje za glupost.“

„Bilo je slučajno.“

„Možda, ali uništila si mi izveštaje na stolu.“ *Bacio je sako na mene. Jedva sam uspela da ga uhvatim a da ne prospem još kafe.* „Daj da se ovo očisti i vrati se do ručka.“

„Ali do ručka je ostalo samo trideset minuta“, *protestovala sam.*

„A pre toga, počisti ovo! Na posao, gospođice Preskot!“

U drugoj nedelji mahnito sam žonglirala s mnoštvom novih informacija da bi mu radni dan bio valjano organizovan i nalazila opskurne informacije koje je s veoma malo uputstava tražio da mu se dostave. Samo sa skraćenicama imala sam pune ruke posla. Morala sam sve da savladam ubrzanim kursom i napravila sam neophodne puškice.

Prethodna asistentkinja ostavila je svoj rokovnik. Međutim, godinu dana nakon njenog odlaska podaci, unosi, adrese i telefoni su pocepani, preškrabani i ostavljeni kao nečitka, nepouzdana gomila haosa.

Srećom, stekla sam novu prijateljicu. Radila je nekoliko spratova ispod nas za jednog rukovodioca srednjeg ranga. Naletela sam na nju jednog dana prve nedelje na poslu kad sam se izgubila. Ljubazno mi je pomogla i bila mi vodič posle toga.

„Nećeš to naći u njegovom fajlu već u zajedničkoj datoteci“, rekla mi je preko telefona.

Dvadeset minuta sam tražila informacije o ugovoru *Blek spela* pošto mi je momak iz tehničke podrške rekao da ću ih naći u datoteci s ugovorima i spustio slušalicu. Imala sam utisak da su brljotine mojih prethodnica ostavile posledice i svi su pretpostavljali da ću ići njihovim stopama.

„Otvori to, pa onda datoteku s klijentima, nađi ime i tu bi trebalo da bude sve što će mu trebati.“

Naškrabala sam nekoliko zabeleški, prateći njena uputstva. „Mnogo ti hvala, Aleks.“

„Nema na čemu. Imam pauzu za ručak u podne. Šta ima novo kod tebe?“

Pogledala sam raspored i pronašla mogućnost da na kratko zbrišem. „Ako ti ne bi bilo teško da me sačekaš koji minut, mislim da bih mogla da pobegnem odavde za petnaest minuta.“

Nasmejala se. „Mogu da te sačekam.“

Svakog dana minuti su leteli. Volela sam da budem zauzeta, ali nije bilo sekunda u kancelariji da mi telo nije bruhalo. Kao da sam u neprestanom iščekivanju, a nisam znala šta to čekam. Možda je to samo fizička manifestacija napetosti. Ali nisam imala vremena da o tome razmišljam. Nije bilo predaha. Ako telefon nije zvonio, imejlovi bi stizali, ili sam morala da pođem s njim na neki sastanak, da odgovaram na mejlove i pedantno i detaljno vodim beleške.

Takođe, nikad pre nisam bila tako dobro opremljena. Navikla sam na laptop i telefon s Danteom. Za rad u UKP-u imala sam tablet, telefon, računar i sve to bilo je usklađeno i povezano, što je omogućivalo momentalni prenos informacija. Trebalo je tu i tamo ponešto naučiti, ali nove tehnologije umnogome su olakšavale stvari.

Vrata moje kancelarije su se otvorila, no bila sam previše zaokupljena završavanjem imejla da bih podigla glavu.

„Hm, gospođice Preskot?“, javio se glasić, privukavši mi pažnju.

Bacila sam pogled i videla neuhranjenu plavušu. Njene velike smeđe oči treptale su iza crnog rama naočara. Neka aura plahovitosti lebdela je oko nje.

„Da?“

„Dobar dan, ja sam Stejsi Kolins, pripravnica.“ U njenom glasu nije bilo nimalo samopouzdanja i odjednom me je preplavilo sažaljenje.

Nejasno sam se sećala imejla s obaveštenjem o dolasku pripravnice, ali toliko informacija trebalo je upiti da sam potpuno zaboravila na to.

„Zdravo, molim te, nemoj da mi persiraš. Ime mi je Ajvi.“ Pružila sam joj ruku, njena je bestežinski kliznula u moju. „Izvini, potpuno sam zaboravila da dolaziš, tako da ne znam šta sad da radim.“

„O, samo sam došla da se predstavim. Danas je predstavljanje pripravnica.“

Uzdahnula sam i nasmešila sam joj se. „To je sjajno. Imaću vremena da se pripremim. Dolaziš u ponedeljak, je l' tako?“

Klimnula je glavom.

„Radujem se tome“, rekla sam, postaravši se da joj podarim najsrdačniji osmeh.

Mahnula mi je i krenula ka vratima. Zurila sam za njom strepeći da bi se mogla onesvestiti pre nego što stigne do lifta. Kako je uspela da dobije pripravnički staž kod Linkolna Deveroa? Poješće je živu.

Odmah sam napisala imejl službi održavanja kako bi imala radni sto u ponedeljak, a potom i službi tehničke

podrške da joj pripreme računar. Navodno je o tome trebalo da vode računa oni iz programa za pripravnike, ali bilo mi je potrebno da se to uradi odmah a ne sledeće nedelje. Posao asistentkinje izvršnog direktora imao je izvesne prednosti i donosio neke privilegije, a to je značilo da su se svi trudili da mi se što je pre moguće obezbedi sve šta mi je potrebno.

„Vratiću se na vreme za sastanak s deoničarima u dva“, rekao je gospodin Devero kad je projurio pored mene, ne pogledavši me.

Vrata koja su vodila do njegove kancelarije obično su bila otvorena i uvek bi uspevao da me prepadne kad bi se iznenada pojavio kod mog stola. Da li podovi imaju zvučnu izolaciju?

„Prijatan vam ručak!“, doviknula sam za njim.

Okrenuo se i podrugljivo nasmešio. „Svakako će biti prijatan.“

Mrzela sam osećaj potonuća koji mi je zauzeo stomak. U rasporedu je prosto stajalo „Ručak – Ivet“, a znala sam da to nije poslovni sastanak. Ne, ovo je bilo složenije, kao i sutrašnje „Ručak – *Kod Armanda*. Šon Tomas, *Interkontinental ekspres*.“

Kad sam poslala imejl, pozvala sam Aleks i dogovorila se s njom da se nađemo u foajeu.

Aleks je bila ženica krhke građe od trideset i nešto godina, sa svetlosmeđom kosom do struka koja je uvek bila skupljena u labavi konjski rep ili polupletenicu. Bila je vedra, vesela i jedina svetla tačka dana.

Nismo odlazile u lutanja gradom za ručak jer je bilo tuce sjajnih mogućnosti u obližnjim ulicama.

„Kako to da ti nisi konkurisala za to radno mesto?“, upitala sam, navalivši na cezar salatu s piletinom.

Oteo joj se još jedan vedar kikut dok je odmahivala glavom. „Nema šanse da radim za tog čoveka. I sa Stivenom

imam posla preko glave, a on je mnogo recki ispod Linkolna. Mom mužu svidelo bi se povećanje plate, ali ne i radno vreme i stres.“

Nije se šalila kad su u pitanju stres i produženo radno vreme. Prve nedelje radila sam četrdeset osam sati. Strovalila bih se u krevet odmah po dolasku kući. Ove nedelje već sam stigla do pedeset sati, a ostalo mi je još pola petka.

„Stvarno ne mogu da ti dovoljno zahvalim. Mnogo si mi pomogla u poslednjih nekoliko nedelja.“

Odmahnula je rukom. „Bilo mi je zadovoljstvo.“

„Da li si pomagala i mojim prethodnicama?“

Odmahnula je glavom. „Ne, neke od njih su zaista bile idioti. Pitala sam se kako su ih oni iz kadrovske službe uopšte pustili da prođu, ali možda nije bilo dovoljno kvalitetnih kandidatkinja. U početku sam pokušavala da im pomognem, ali ubrzo sam otkrila da radim u njihov i svoj posao.“

„Dobro je znati da nisam jedna od idiotkinja“, rekla sam s osmehom.

„Ne, nikako. Volim da ti pomažem. Uglavnom te samo uputim na ono što ti je potrebno, sve ostalo obaviš sama. To je sasvim druga priča.“

Za promenu, nismo morale da žurimo s ručkom što je bilo baš lepo. Kad sam se vratila za svoj sto odmah je zazvonio telefon. Ispružila sam se da ga dohvatim.

„Kancelarija Linkolna Deveroa.“ Javljanje je sada bilo mnogo lakše.

„E, pa, taj glas svakako prepoznajem. Zdravo, Ajvi“, rekao je poznati glas s druge strane žice.

„Majk?“, upitala sam iznenađeno.

„Dakle, glasine su tačne.“

„Nego šta! Kako si?“, upitala sam, ne uspevajući da potisnem osmeh.

„Dobro, a ti? Da li su stvari drugačije tu?“

„Veoma. Zahtevno je dobilo potpuno novi smisao.“

„Ne sumnjam u to.“

„Šta mogu da uradim za tebe?“ Znala sam zašto zove, ali svejedno sam bila dovoljno pristojna da ga pitam.

„Zvanično sam otkazao pregovore s *Kilgorom* i hteo bih da vidim šta UKP ima da ponudi.“

Uz malo pretumbavanja uspeli smo da nađemo termin koji odgovara i njemu i Linkolnu.

Minut-dva pošto sam završila razgovor s Majkom, gospodin Devero se vratio.

„Dobro došli“, rekla sam kad je ušao.

Ništa nije odgovorio, ali je izvio obrvu. „Zar me nećeš pitati kako je bilo na ručku?“

„Kako je bilo na ručku?“, upitala sam s lažnim osmehom. Stvarno nisam htela da znam, ali iz nekog razloga, to je bila njegova želja.

„Sočno i slasno“, rekao je i oblizao usne.

Opet mi je stomak potonuo. „Sjajno.“

„Jesi li stigla da mi pripremiš protokol o prikupljanju podataka?“, upitao je poslovnim tonom. Pogledala sam ga. Nije bio nimalo opušteniji, što je bilo čudno za muškarca koji se upravo vratio sa seksa. Možda nije bila dovoljno dobra.

„Pri kraju sam. Imam nekoliko pitanja.“

Produžio je ka svojoj kancelariji, a ja sam pošla za njim. „Dobro, možemo kasnije da se time pozabavimo. Što brže upoznaš ovu kompaniju, to bolje.“

„Zašto kompanije prikupljaju tako mnogo podataka?“

Stao je i okrenuo se ka meni. „Radila si za Dantea pet godina a ne znaš odgovor na to pitanje?“

„Jasno mi je to kad je reč o marketingu i o ciljanom plasmanu proizvoda.“

„Analize, informacije i skladištenje, to je ono što mi obezbeđujemo. Svaki put kad skeniraš potrošačku superkarticu nekog megamarketa ili trgovačkog lanca, podaci se filtriraju i upoređuju kako bi kompanija mogla da ti ciljano plasira oglase i obaveštenje o promocijama koje će te privući. Za to je specijalizovanim kompanijama potreban softver da obrade podatke i katalogizuju preferencije kupaca. Pravimo softver da zadovoljimo te potrebe, a obezbeđujemo i skladištenje informacija.“

„I to je sve, čitanje kolekcije podataka. Pitam se zašto se ljudi tako lako otkrivaju detalje svoju privatnosti.“

„Dobro pitanje. To je posledica evolucije doba tehnologija. Recimo, pametnim telefonom plaćaš račune – e to sam bio ja.“

„Kako to mislite?“

„Program koji sam za to napravio doveo me je na ovaj položaj. Vinuo je u nebesa UKP. Kartice kupaca su tu već dvadeset godina, ali nisu evoluirale. Sada postoje aplikacije za supermarkete s digitalnim kuponima. Ne samo da smanjuju potrošnju papira već imaju sve potrebne podatke o svojim proizvodima i potrošačima u jednom sistemu.“

Pretpostavljala sam da ga poštuju u programerskom svetu, ali nisam znala da se na spisku njegovih dostignuća nalaze tako važne stavke.

„Da li vam nedostaje rad na razvoju softvera?“

Pogledao me je uz mali osmeh. „Ponekad. Onda se podsetim da zacrtane ciljeve mogu da ostvarim samo s mesta izvršnog rukovodioca.“ Dohvatio je tablet i portfolio u kožnom povezu. „Hoću da me kafa čeka kad se vratim.“

„Da, gospodine.“

Dugim korakom prošao je pored mene i krenuo na sastanak s deoničarima. Sve vreme prevrtala sam po glavi